

РЕШЕНИЕ

№ 408

гр. София, 25.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 20.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6482** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

С оглед задължителните указания на ВАС, дадени с Решение № 8569 от 1.07.2020г по адм. д.№ 1055/ 2020г , Пето отделение и с Определение № 11938 от 25.09.2020г по адм.д. № 9367/ 2020г , Пето отделение:

Производството е по реда на чл. 126 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Образувано е по жалби срещу Решение № 372/21.09.2018г на Втори постоянен специализиран заседателен състав към Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, постановено по преписка №351/2016г. и допълващото го Решение № 442 от 31.07.2019г по преписка № 351/ 2016г, с което се:

УСТАНОВЯВА, че Национално музикално училище “Л. П.”, представлявано от С. Б. Д., с адрес: [населено място], [улица] същата в лично качество не са извършили нарушение на ЗЗДискр., спрямо Г. С. Г. - Р., с адрес на призоваване: [населено място], ул. „Н. - Д.” № 6, ет. 3, ап. 9.

УСТАНОВЯВА, че М. К. М., в качеството ѝ на директор на Национално музикално училище “Л. П.” в процесния период, с адрес: [населено място], [улица], е извършила пряка дискриминация по признак „синдикална принадлежност” спрямо Г. С. Г.-Р., с адрес на призоваване: [населено място], ул. „Н. - Д.” № 6, ет. 3, ап. 9, с определянето ѝ на по-ниско трудово възнаграждение за длъжността „старши учител“ в сравнение с това на останалите ѝ колеги на същата длъжност, притежаващи също като нея ОНС доктор и/или Първа ПКС в периода от ноември 2016г до 17.07.2017г с

което е нарушила забраната по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр.

НАЛАГА на основание чл. 78, ал.1 от ЗЗДискр. на директора на Национално музикално училище "Л. П." в процесния период, М. К. М., с адрес: С., [улица], наказание глоба в размер на 1000 (хиляда) лева за извършването на установената с настоящото решение пряка дискриминация.

УСТАНОВЯВА, че С. Б. Д., в качеството ѝ на директор на Национално музикално училище "Л. П.", с адрес: [населено място], ул. „О.“ № 17, е извършила преследване по смисъла на § 1, т. 3, б. "а" от ДР на ЗЗДискр. по отношение на Г. С. Г.-Р., с адрес на призоваване: гр. С., ул. „Н. - Д.“ № 6, ет. 3, ап. 9 изразяващо се в поддържане на по-ниско по размер основно трудово възнаграждение за длъжността „старши учител“ в сравнение с другите старши учители с ОНС доктор и/или Първа ПКС за периода от 17.07.2017г до 28.02.2018г и с определянето на по-ниско по размер основно трудово възнаграждение за длъжността „главен учител“ считано от 1.03.2018г.

НАЛАГА на основание чл. 78, ал.1 от ЗЗДискр. на директора на Национално музикално училище "Л. П.", С. Б. Д., с адрес: [населено място], [улица], наказание глоба в размер на 1000 (хиляда) лева за извършването на установената с настоящото решение дискриминация под формата на преследване.

НАЛАГА на основание чл.76, ал.1, т.1 от ЗЗДискр на директора на Национално музикално училище "Л. П.", С. Б. Д. принудителни административни мерки с оглед преустановяването на установената пряка дискриминация във връзка с нарушението на чл.14, ал.1 от ЗЗДискр., както и за отстраняване на му последици, като ѝ ПРЕДПИСВА да изравни занаяпред от връчването на настоящото решение индивидуалното основно трудово възнаграждение на жалбоподателката Г. С. Г.-Р., заемаща длъжността „главен учител“, с това на останалите ѝ колеги, заемащи същата длъжност и имащи същите квалификации.

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл.67, ал.2 от ЗЗДискр на директора на Национално музикално училище "Л. П.", С. Б. Д. 30 /тридесет/ дневен срок от връчване на настоящото решение, в който да предприеме мерки за изпълнението на дадените с решението предписания и да уведоми Комисията за защита от дискриминация за изпълнението.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Г. С. Г.-Р., в частта с оплакването за определяното ѝ през годините диференцирано заплащане и награди, поради изричния отказ на процесуалния представител в последните две открити заседания по преписката (на 17.04.2018 г. и 29.05.2018 г.).

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на Г. С. Г.-Р., в частта с оплакването, че необявяването публично на процедура по израстване в длъжност в процесния период представлява нарушение на ЗЗДискр. спрямо нея.

УСТАНОВЯВА, че М. В. С., главен счетоводител в Национално музикално училище "Л. П." не е извършила нарушение на ЗЗДискрм спрямо Г. С. Г.-Р..

Г. С. Г.- Р. обжалва Решението № 372 от 21.09.2018г на КЗД, в частта с която е: установено, че Национално музикално училище „Л. П.“ и С. Б. Д., в лично качество, не са извършили нарушение на ЗЗДискр.; оставена е без разглеждане жалбата, в частта с оплакването за определяното ѝ през годините диференцирано заплащане и награди; оставена без уважение жалба, относно оплакванията за нарушение на чл.15 от ЗЗДискр. Изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, поради постановяването му в нарушение на процесуалния и материалния закони.

Намира за неправилен извода на КЗД, че тъй като е ангажирана отговорността на физическите лица - директори на НМУ, юридическото лице - работодател не следва да носи отговорност, в следствие на което е оставила без уважение оплакванията срещу НМУ „Л. П.“. За неправилно намира и заключението на Комисията за неоснователност на жалбата, в частта за необявяване публично на процедура по изравняване в длъжност. Счита, че тези мотиви влизат в дълбок разрез с целта и философията на ЗЗДискр. Твърди, че решението, в частта с която е оставена без разглеждане жалбата относно диференцираното заплащане и наградите е недопустимо, тъй като в жалбата не е формулирано такова искане. Моли решението на КЗД да бъде отменено в тези му части, а преписката да се върне на КЗД за ново произнасяне.

Жалбоподателят Национално музикално училище „Л. П.“ – [населено място], представлявано от С. Б. Д. и от С. Б. Д., в лично качество и в качеството ѝ на директор на НМУ, обжалва решенията /основно и допълващо го/ като неправилни, в частта, с която е: установено, че С. Б. Д., в качеството ѝ на директор на Национално музикално училище „Л. П.“, е извършила преследване по смисъла на § 1, т. 3, б. „а“ от ДР на ЗЗДискр. по отношение на Г. С. Г.-Р.; наложено на основание чл. 78, ал.1 от ЗЗДискр. на директора на Национално музикално училище „Л. П.“, С. Б. Д., наказание глоба в размер на 1000 (хиляда) лева за извършването на дискриминация под формата на преследване; наложено на основание чл.76, ал.1, т.1 от ЗЗДискр на директора на Национално музикално училище „Л. П.“, С. Б. Д. принудителни административни мерки с оглед преустановяването на установената пряка дискриминация във връзка с нарушението на чл.14, ал.1 от ЗЗДискр., както и за отстраняване на му последици, като ѝ предписва да изравни занаяпред от връчването на настоящото решение индивидуалното основно трудово възнаграждение на Г. С. Г.-Р., заемаща длъжността „главен учител“, с това на останалите ѝ колеги, заемащи същата длъжност и имащи същите квалификации; определено на основание чл.67, ал.2 от ЗЗДискр на директора на Национално музикално училище „Л. П.“, С. Б. Д. 30 /тридесет/ дневен срок от връчване на решението, в който да предприеме мерки за изпълнението на дадените с решението предписания и да уведоми Комисията за защита от дискриминация за изпълнението. Счита, че в хода на производство пред КЗД не е установено да съществува причинно – следствена връзка между синдикалната принадлежност и определяне на трудовото възнаграждение, след придобиване на ОНС „доктор“ и I ПКС. Намира, за неправилен извода на КЗД, че е налице преследване по смисъла на §1, т.3, б. „а“ от ДР на ЗЗДискр. твърди, че определянето на работата заплата на преподавателите е в правомощията на работодателя, което се извършва при условията на свободата на договаряне на трудовото възнаграждение, при спазване на съответните нормативни изисквания. Намира, че представените от Р. доказателства, сочат несъгласие с административния подход на директора, както и на влошени лични отношения между служителката и директора, но не обосновават неравенство в третирането по сочения признак. Моли съда да отмени решението /основно и допълващо/в тази му част.

М. М., в качеството ѝ на директор на НМУ в процесния период обжалва Решението /основно и допълващо го/ на КЗД в неблагоприятната за нея част, а именно че е извършило пряка дискриминация по признак „синдикална принадлежност“ спрямо Г. Г. с което е нарушила забраната по чл.4 от ЗЗДискр.. Изложени са съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, поради

постановяването му в нарушение на процесуалния и материалния закони. Счита, че в производството пред КЗД освен различното третиране е необходимо да се докаже, че това третиране в извършено по някой от признаците на чл. 4 от ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно следствена връзка между неблагоприятното третиране и причината за него, изразяваща се в признак по чл. 4 от с.з. Намира, че в случая не е установено Р. да е по-неблагоприятно третирана. Твърди се също, че сравнението не е извършено по сходни признаци. Моли съдът решението да бъде отменено като незаконосъобразно. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация чрез процесуалния си представител оспорва жалбите.

Заинтересованата страна – М. В. С., счита че решението на КЗД и допълващото го решение, в частта с която е прието че като счетоводител на училището не следва да се ангажира отговорност, тоест не е извършила нарушение, тъй като е само изпълнител, за правилно и законосъобразно. Моли за решение в този смисъл. По отношение на жалбата на Г. С. Г.- Р. счита, че същата следва да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл. 168, ал.1 във връзка с чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството по преписка № 351/2016 г. е образувано с Разпореждане № 962/14.12.2016 г. на председателя на Комисията за защита от дискриминация (КЗД) по жалба с вх. № 44-00-4860/01.12.2016 г. по описа на КЗД, подадена от Г. С. Г.-Р. срещу работодателят й – Национално музикално училище „Л. П.“- [населено място] и директорът на училището (длъжност заема от г-жа М. М.), за нарушение на права по глава Втора, раздел I „Защита при упражняване правото на труд“, чл. 15 от ЗЗДискр., за нарушение на чл. 4 от ЗЗДискр. по признак „синдикална принадлежност“ и „обществено положение“ при определяне на индивидуалните основни заплати на учителите в Национално музикално училище „Л. П.“ – [населено място] /НМУ/, дискриминационно отношение при определяне на диференцираното заплащане, награди (допълнително възнаграждение за постигнати високи резултати) и синдикална дейност. В жалбата е посочено, че е била неравно третирана от бившата директорка на училището, тъй през годините е назначила някои нейни колеги на длъжност “главен учител”, без да е имало предварително обявени критерии и без да се оповести информация за свободни щатни бройки, поради което тя не е могла да вземе участие, макар че е имала желание. Намира за дискриминационно и определяното и през годините основно трудово възнаграждение. Твърди, че то не е повишено дори след представянето на копие придобитата й научна степен “доктор” на 28.09.2016 г. нито след информирането на работодателя за придобитата от нея I ПКС. Заявява, че то е много по-ниско от това на останалите старши учители, а такива без нейното ПКС получават по-високо основа възнаграждение. Счита, че към нея има дискриминационно отношение и при определи на допълнителното възнаграждение за постигнати резултати и награди, тъй като не става ясно как се прилагат критериите за оценка на труда. Убедена е, че по-неблагоприятното й третиране се дължи на факта, че е станала първи заместник-председател на Съюза на българските музикални и танцови дейци (СБМТД) в училището и по-конкретно, заради дадена от нея и от

останалото ръководство на синдиката пресконференция в Б. на 16.11.2015 г. На нея министърът на културата е бил приканен да приложи Закона за закрила и развитие на културата и да обяви конкурс за длъжността “директор” на НМУ “Л. П.”, тъй като М. М. /директор в този период/, освен че не се е явявала на конкурс за тази длъжност, е и била с навършени години и стаж за пенсия.

С оглед направените оплаквания за дискриминация по признак “членуване в синдикална организация”, жалбата е разпределена за разглеждане на Втори специализиран заседателен състав.

На своя заседание Втори специализиран заседателен състав е определил председател и докладчик на състава /л.97, том I от преписката/.

На основание чл. 55 от ЗЗДискр. е проведено проучване от Втори постоянен специализиран заседателен състав /ВПСЗС/ на КЗД, в което са изискани становища, информация и писмени доказателства от Директора на НМУ.

Във връзка с промяна на състава на КЗД на 25.08.2017г., съставът определен с разпореждане № 962/14.12.2016г. и на основание Заповед № 146/10.08.2017г. е определил нов председател и докладчик на състава /л.3749, том X от преписката/.

Проведени са четири открити заседания по преписката, в които са разпитани свидетели, изискани са становища, информация и писмени доказателства от страните. По време на тях жалбоподателката Р. е разширила оплакванията си, като е отправила искания да бъдат конституирани като ответни страни и С. Б. Д., в лично качество и в качеството ѝ на настоящ директор на НМУ “Л. П.”, както и главният счетоводител, М. В. С.. Оплакванията към С. Б. Д., в лично качество и в качеството ѝ на настоящ директор на НМУ “Л. П.”, са аргументирани с дискриминационното отношение към нея, продължаващо независимо от факта, че трудовото ѝ възнаграждение е увеличено, тъй като отново не е изравнено с това на колегите ѝ. Квалифицира го като “преследване” по смисъла на ЗЗДискр. Като аргумент за конституирането на главния счетоводител на НМУ “Л. П.”, М. В. С. посочва, че тя отговаря за всички финансови въпроси в училището, а съгласно § 2 от Вътрешните правила за работна заплата отговаря и за контрола по спазването им.

Със Заповед №12-11-54/23.01.2018г. председателят на КЗД е наредил П. К. да замести Н. А. като Председател на ВСЗС в заседанието на 23.01.2018г. Със Заповед №12-11-844/23.05.2018г. председателят на КЗД е наредил П. К. да замести Н. А. като Председател на ВСЗС в заседанието на 29.05.2018г.

Резултатите от административното производство са обективирани в процесното Решение № 372/21.09.2018г. и допълващото го Решение № 442 от 31.07.2019г по преписка № 351/ 2016г .

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Преди всичко следва да се отбележи, че решението № 6005 от 16.10.2019г по адм.д. 12389/2018 на АССГ, 35 състав в частта му имаща характер на определение с което се ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Национално музикално училище „Л. П.“ – [населено място], представлявано от С. Б. Д. срещу РЕШЕНИЕ №372/21.09.2018г. на Комисията за защита от дискриминация, Втори постоянен специализиран заседателен състав, в обжалваната част и се прекратява производството на делото в тази част е влязло в законна сила. Следователно предмет на проверка за законосъобразност са Решение № 372/21.09.2018г. и допълващото го Решение № 442 от 31.07.2019г по преписка № 351/ 2016г. по повод депозираните

жалби от Г. Г., С. Б. Д., в лично качество и в качеството ѝ на директор на НМУ и М. М., в качеството ѝ на директор на НМУ в процесния период относно неблагоприятната за всеки от тях част.

Жалбите на Г. Г.-Р., С. Д., в качеството ѝ на директор на НМУ и М. М., в качеството ѝ на бивш директор на НМУ са ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМИ – подадени са срещу подлежащи на оспорване пред съд административни актове, от лица, адресати на акта, чиято правна сфера е засегната неблагоприятно в съответната с решенията част, в законоустановения 14 - дневен срок в съответствие с разпоредбата на чл. 68 от ЗЗДискр във връзка с чл. 133 и чл. 149, ал. 1 от АПК.

Решенията /основното и допълващото го/ са постановени от компетентен орган –чл. 47 от ЗЗДискрм – състав на Комисията за защита от дискриминация, конституиран съгласно разпореждане № 962/14.12.2016г. на председателя на КЗД за образуване на преписка и заповед № 146/10.08.2017г. на председателя на КЗД, с която се определят специализираните постоянни състави и техните членове. Разпоредбата на чл. 64 от ЗЗДискр. във връзка с чл. 35, ал. 2 от ППКЗД предвижда, че „решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него”, като при несъгласие на член от състава с решението на мнозинството, последният го подписва с особено мнение, което мотивира. В случая е налице съответствие между лицата, които са присъствали на проведеното последно заседание, и тези, които са се подписали под крайния за производството акт /основното решение и допълващото го/.

При постановяване на решението /основно и допълващо/ е спазена изискуемата форма, съгласно чл. 66 от ЗЗДискр., като същото съдържа наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания за издаването му, диспозитивна част, пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва.

За пълното и обективно изясняване на фактическата обстановка по случая, в изпълнение на чл. 55 и сл. от ЗЗДискр., КЗД е реализирала предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становища и доказателства от участниците в производството, подробно описани и обсъдени в обстоятелствената част на обжалваното решение. Съгласно чл. 60 и сл. от ЗЗДискр. са проведени открити заседания, за които страните са били надлежно призовани. В съответствие с чл. 62 от ЗЗДискр. на страните е била предоставена възможност да се помирят, изслушани са направените от присъстващите искания и изложените пред Комисията съображения по същество.

Обжалваното решение /основно и допълващо го/ е постановено от административния орган в рамките на неговата компетентност, при спазване на законоустановената форма. Съдът не откри допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на оспорените решения.

Фактичката обстановка е изяснена от административния орган събрани са доказателства: ведомости за заплати, сравнителни таблици и др касаещи определяне основното трудово възнаграждение на Г. Г. за процесния период. КЗД е събрала доказателства, дала е възможност на страните да ангажират такива, с оглед пълното изясняване на спорните обстоятелства.

В случая с решенията /основно и допълващо/ се приема осъществена спрямо Г. Г. пряка дискриминация по см. на чл.4, ал.2 от ЗЗДискрм по признак „синдикална принадлежност ” произтичаща от неизпълнение задължение по чл.14 ал.1 от ЗЗдискрм за осигуряване равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд за периода от ноември 2016г до 17.07.2017 и преследване по смисъла на § 1, т. 3, б. “а” от ДР на ЗЗДискр. изразяващо се в поддържане на по-ниско по размер основно трудово възнаграждение за длъжността „старши учител“ в сравнение с другите старши учители с ОНС доктор и/или Първа ПКС за периода от 17.07.2017г до 28.02.2018г и с определянето на по-ниско по размер основно трудово възнаграждение за длъжността „главен учител“ считано от 1.03.2018г. Спорният въпрос по делото се свежда до извършване преценка дали Г. Г. и колегите ѝ заемали същата длъжност в процесните периоди осъществяват труд с еднаква ценност и равна полезност, съобразно действителното естество на работата, в това число характера на работата, степента на отговорност, нивото на необходимата подготовка и квалификация, за което да получават равно заплащане. Съгласно задължителните указания на ВАС по адм.д. № 1055/ 2020г доколкото оплакването е за определяне по-ниско основно трудово възнаграждение за длъжността „старши учител“ и по-ниско по размер основно трудово възнаграждение за длъжността „главен учител“ /изрично отбелязано и в допълващото решение/, релевантни в случая са единствено тези две длъжности за процесните посочени по-горе периоди, без значение за притежавани научни степени и професионално-квалификационни такива, както от Г. Г., така и от сравнителите. /л.5 от решението на ВАС по дело № 1055/ 2020г/. Спорът е дали след м. ноември 2016г отношението и поведението към Г. Г. от директора на НМУ се е променило.

Съдът е необходимо да извърши преценка дали са фактичките обстоятелства, които да съответстват на хипотезата на приложимата правна норма.

Съгласно чл.4, ал.2 от ЗЗДискримин. пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Изброените в текста на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. признаци са: пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен

договор, по който Република България е страна. В разпоредбата на § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискрм /в приложимата редакция / е дадено определение на понятието "неблагоприятно третиране", а именно всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси. Следователно, дефинираните в § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр във връзка с чл.4 ал.2 от ЗЗДискрм. елементи на осъществяването на пряка дискриминация са: 1.) изпълнително деяние - действие или бездействие на определено лице спрямо друго лице, 2.) защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., 3.) цел или резултат – засягане права и законни интереси 4.) причинно-следствена връзка между тях, като при всички случаи се изисква *сравнител*.

Комисията е счела, че работодателят е определил по-ниско по размер основно месечно възнаграждение на Г. Г. спрямо това на останалите й колеги заемащи длъжността „старши учител“, респ. „главен учител“ в процесните периоди на основата на защитен признак „синдикална принадлежност” по см. на чл.4 ал.1 от ЗЗДискрм. За да е налице дискриминация по см. на чл.4, ал.2 от ЗЗДискрм. е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 ЗЗДискр.

Правилото за получаване на равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд е въведено от законодателя като задължение на работодателя в разпоредбата чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр., според която работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд. Еднакъв е трудът, който се полага от различни лица, притежаващи работна сила еднаква по качествени показатели, каквито са: умения, сръчности, квалификация, способности(умствени и физически), вкл. сила, и др. Равностоен е трудът, който се полага от различни лица, чиято работна сила е с различен квалификационен профил, т. е. при различна професия и специалност, те изпълняват различна по характер работа, като положения от тях различен по характер труд обаче притежава равна ценност и полезност, определима от условията, при които се полага съответния вид труд, изразходвана работна сила за единица време, еквивалентност в квалификацията и др.

По същество твърдяната дискриминация според жалбоподателя Г. Г. се изразява в разлика в заплащането, а именно в размера на основните възнаграждения, които старшите и главните учители през съответните периоди са получавали. Както се подчерта, а и ВАС в решението по адм.д. № 1055/2020г отбелязва, че доколкото оплакването е за определяне по-ниско основно трудово възнаграждение за длъжността „старши учител“ и по-ниско по размер основно трудово възнаграждение за длъжността „главен учител“ /изрично посочено и в допълващото решение/, релевантни в случая са единствено тези две длъжности за процесните посочени по-горе периоди, *без значение* за притежавани научни степени и професионално-квалификационни такива, както от Г. Г., така и от сравнителите. В тази връзка, следва да се прави

разграничение между основно и брутно възнаграждение. Основното възнаграждение е това трудово възнаграждение, което се дължи от работодателя за изпълнение на уговорената трудова функция при нормална продължителност на работното време и нормални условия на труда. При преценка дали е налице дискриминационно отношение се взема предвид именно основното възнаграждение на работника или служителя, а не брутното такова, в което се включва и допълнителното трудово възнаграждение за продължителна работа. /Решение № 11403 от 2.09.2013 г. на ВАС по адм. д. № 11793/2010 г., VII отд./ Следователно, научната степен доктор, респ. ПКС на Г. Г. са от значение за определяне на допълнително трудово възнаграждение, не основното, което е ревелантно в случая.

Относно процесния период през който Г. Г. е заемала длъжността „старши учител“ /м. ноември 2016г. до 28.02.2018г./:

Видно от *поименното разписание на длъжностите в сила от 19.09.2016г* /л.163 и сл. от адм.д. 10957/ 19г / основното трудово възнаграждение на Г.Г. е в размер на 675 лв. /№ 32 от списъка/, което е еднакво/равно или *дори по- високо* от основната месечна заплата на други „старши учители“, а именно № 31 старши учител В. Г.- 625 лв., № 49 старши учител Е. С. -625 лв., № 96 старши учител Н. М. - 625 лв., № 105 старши учител С. С.- 675 лв. /равно на това на Г. Г./, № 115 старши учител Т. Б. -640 лв. , № 117 старши учител Т. П.-655 лв., № 123 старши учител Ц. Д. -650 лв., № 124 старши учител Ц. Ц.-625 лв., при направеното по- горе уточнение, че ирелевантни са притежавани научни степени и професионално-квалификационни такива, както от Г. Г., така и от сравнителите. Последните имат значение за определяне размера на допълнителното трудово възнаграждение, което е част от брутното възнаграждение, но не се взема при преценка налице ли е дискриминация. В действителност, налице е разлика в размера на брутната месечна заплата на Г. Г. и някои старши учители, като нейната е по- ниска по размер. Това обаче, се дължи на различния размер допълнителни възнаграждения.

Видно от *поименно разписание на длъжностите в сила от 21.03.2017г* /том 10, л.4266 и сл. от приложенията/ основното трудово възнаграждение на Г.Г. е в размер на 743 лв. /№ 33 от списъка/, което е *дори по- високо* от основната месечна заплата на други „старши учители“, а именно А. Ж. Ц. № 14- 688 лв., В. Г. № 32- 688лв., Н. А. М.-№ 95- 688лв., Т. Б. № 113 -704 лв., Ц. Ц. № 120- 715 лв. и Ц. Ц. № 121-688 лв. И тук е важно горното, че ирелевантни са притежавани научни степени и професионално-квалификационни такива, както от Г. Г., така и от сравнителите. /Р по дело № 1055/ 2020г, чиито задължителни указания по арг. от чл.224 от АПК са задължителни за съда/

Видно от *поименно разписание на длъжностите в сила към 19.10.2017г* /том 10 от приложенията / основното трудово възнаграждение на Г.Г. е в размер на 935 лв. /№ 31 от списъка/, което е *дори по- високо* от

основната месечна заплата на други „старши учители“, а именно № 6 А. А.-870 лв., № 10 А. Т.-864 лв., № 13 А. Ж. Н.-877 лв., № 14 А. Ц.-792 лв., № 15 А. Д.-866 лв., № 20 Б. Д.-870 лв., № 24 В. П.-866 лв., № 27 В. Т.-880 лв., № 29 В. Т.-911 лв., № 34 Г. Н.-880 лв., № 35 Г. И.-867 лв. № 37 Д. К. -866 лв., № 45 Е. К.-878 лв., № 46 Е. М.-828 лв. и др.

Предвид горното, не е налице еднакъв труд, поради разликата в професионалната квалификация и умения. В този и смисъл работодателят не е нарушил изискването на чл.14 ал.1 от ЗЗДискрм да осигури равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд, по отношение Г. Г., в сравнение с колегите ѝ на същата длъжност „старши учител“, тъй като трудът им не е бил еднакъв. При положение, че жалбоподателката е с по-високо основно възнаграждение в сравнение с цитираните по-горе старши учители, то констатацията на Комисията в обратен смисъл не се подкрепя от данните по делото. Не е налице дискриминационно отношение спрямо Г.Г. , предвид, че в НМУ има старши учители /цитирани по-горе/ с по-ниски основни трудови възнаграждения от нейното за процесния период. Тоест, и други старши учители получават основно възнаграждение в размер дори по-нисък от този на Г. Г.. Както се посочи, налице е различие в допълнителните възнаграждения, което се отразява и на различния по размер брутен доход на всеки от старшите учители, което обаче не е дискриминационно, доколкото не е налице еднакъв, равностоен труд - за да бъде еднакво заплащан. При преценка дали е налице дискриминационно отношение се взема предвид именно основното възнаграждение на работника или служителя, а не брутното такова, в което се включва и допълнителното трудово възнаграждение за продължителна работа. /Решение № 11403 от 2.09.2013 г. на ВАС по адм. д. № 11793/2010 г., VII отд./ Г. Г. е с по-високо основно възнаграждение в сравнение с останалите посочени по-горе старши учители. Установи се, че съпоставимите лица, които не са носители на защитения признак, не са третирани по-благоприятно, за да може да се обоснове извод за осъществена дискриминация. В допълнение, редът и начина за определяне на работните заплати на педагозите в държавните и общинските училища се урежда въз основа на нормативни документи под контрола на РИО при МОН. Ето защо, оплакването за размера на възнагражденията би могло да бъде предмет на трудов спор, защитата по който е по друг процесуален ред.

С оглед горното, за процесния период през който Г. Г. е заемала длъжността „старши учител“ /м. ноември 2016г. до 28.02.2018г/ М. К. М., в качеството ѝ на директор на Национално музикално училище “Л. П.” не е извършила пряка дискриминация по признак „синдикална принадлежност” спрямо Г. С. Г.-Р., в периода от ноември 2016г до 17.07.2017г с което не е нарушила забраната по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. и С. Б. Д., в качеството ѝ на директор на Национално музикално училище “Л. П.”, не е извършила преследване по смисъла на § 1, т. 3, б. “а” от ДР на ЗЗДискр. по отношение на Г. С. Г.-Р. за периода от 17.07.2017г до 28.02.2018г.

Относно процесния период през който Г. Г. е заемала длъжността „главен учител“:

С Допълнителното Решение № 442 от 31.07.2020г /неразривна част от основното Решение на КЗД/ е установено, че С. Б. Д., в качеството ѝ на директор на Национално музикално училище “Л. П., е извършила преследване по смисъла на § 1, т. 3, б. “а” от ДР на ЗЗДискр. по отношение на Г. С. Г.-Р., изразяващо се в определянето на по-ниско по размер основно трудово възнаграждение за длъжността „главен учител“, считано от 1.03.2018г. В том 11 от приложенията по делото са налице ведомости за заплати за м.март 2018г . След подробен преглед и анализ се установи, че на Г. Г. като главен учител действително ѝ е била определена основна заплата 1000 лв. /л.4300 от том 11/. Тази основна заплата е по -ниска от основната заплата на другите главни учители за м. март 2018г, а именно А. Б. /главен учител осн.заплата 1180 лв. л.4295 от том 11/, Б. И. /главен учител осн. заплата 1240 лв., л. 4297 от том 11/, М. Полиева /главен учител осн.заплата 1240 лв л.4313 от том 11/, М. Н. К. /главен учител осн заплата 1215 лв. л 4314 от том 11.

Преследването по смисъла на § 1, т. 3 ДР ЗЗДискр изисква неблагоприятното третиране или неблагоприятната последица да са в отговор на жалба до антидискриминационен орган. Следва да се установи, че работодателят е предприел мерки като реакция срещу производство, образувано от служител за нарушено равно третиране. Умисълът не е елемент от фактическия състав на правонарушението преследване. То представлява състав от обективни елементи - неблагоприятно третиране, действия за защита от дискриминация, каузалност между тях. Съдът счита обаче, че определеното основно възнаграждение за длъжността главен учител, което е по- ниско от това на другите главни учители, не може да бъде квалифицирано като "преследване" по смисъла на § 1, т. 3, б. "а" ДР на ЗЗДискр., тъй като преди всичко са изминали повече от две години от започване производството пред КЗД /жалбата на Г. Г. е от 1.12.2016г /, тоест продължителен период от време и основанието за определянето на основното възнаграждение се основава на база наредби и подзаконови нормативни актове на МОН. Определянето на по -ниско основно възнаграждение не е пряко обусловено от предприетите действия от Г. Г. за защита от дискриминация. От тогава е изминал продължителен период от време, от което може да се направи извод, че те не са в пряка-причинно следствена връзка с действията на директора по определяне размера на основното възнаграждение за длъжността главен учител. Определяне размера на възнаграждението не следва непосредствено от сезирането на КЗД, не е пряка негова последица, не е пряко опосредена. Действията по определяне на възнаграждението не са предприети непосредствено след сезирането на КЗД. Определянето на по-ниско по размер основно възнаграждение за длъжността главен учител не е преднамерено и целенасочено към нея. Преценка на ръководителя в рамките на предоставените му правомощия по силата на редица подзаконови нормативни актове за определяне размера на заплатите на

педагогическите специалисти е да определи основната заплата на Г. Г. след като е класирана на първо място в обявената процедура за длъжността главен учител. Именно класирането ѝ за длъжността главен учител е повод за определяне размер основно възнаграждение. Ако не беше класирана за тази длъжност, то директорът не би определял основно възнаграждение. Факта на класиране е повод да се определи заплата, а не сезирането на КЗД. Именно и във връзка с предоставените му правомощия е определил размера на възнаграждението. Действията на директора в този период пряко не могат да бъдат свързани с "преследване" на лицето, поради предприемане на действия от защита от дискриминация.

В тази връзка не се споделят доводите на решаващия състав на КЗД, че от събраните доказателства е установено преследване по смисъла на § 1, т. 3 ДР на ЗЗДискр.

С. Б. Д., в качеството ѝ на директор на Национално музикално училище "Л. П.", не е извършила преследване по смисъла на § 1, т. 3, б. "а" от ДР на ЗЗДискр. по отношение на Г. С. Г. с определянето на по-ниско по размер основно трудово възнаграждение за длъжността „главен учител“ считано от 1.03.2018г.

Относно наведените в жалбата до КЗД оплаквания за диференцирано заплащане и награди и синдикална дейност, съдът намира, че същите представляват единствено допълнителни аргументи към основните доводи за наличие на дискриминационно отношение. Този извод на съда се подкрепя от изрично заявеното в жалбата на Г.Г. до АССГ, въз основа на която е образувано адм.д. 12389/ 2018г, че същата не е формулирала искане за установяване подобно нарушение. КЗД не е дължала изричен диспозитив по това оплакване.

На следващо място, обосновани са изводите на КЗД, че не е налице нарушаване разпоредбата на чл. 15, ал. 1 ЗЗДискр относно непредоставяне равни възможности за професионално израстване. Това е така, тъй като като цяло се наблюдава тенденция да не се дава гласност на провеждането на процедура по израстване в длъжност общо спрямо и други учители, а не само спрямо Г. Г.. Това обаче, по скоро сочи на нарушение на трудовото законодателство, спор който подлежи на разрешаване по друг процесуален ред. /В този смисъл Р № 7803 от 6.06.2013 г. на ВАС по адм. д. № 4205/2013 г., VII отд/.

В съответствие със закона са и изводите на КЗД, че размера на трудовото възнаграждение се определя от работодателя, тоест единствено в правомощията на директора на НМУ е да определи конкретния размер трудово възнаграждение, съобразявайки се с нормативните изисквания, като главния счетоводител не отговаря за това, а единствено за изпълнение на задълженията на работодателя по изплащане възнаграждението.

Анализът на нормите сочи, че отсъстват предпоставките за квалификация действията на работодателя като дискриминация спрямо Г.Г.. Тук следва да се посочи безспорната установеност на влошените отношения между Г. Г. и работодателя, но не всеки конфликт между страните при и по повод организацията на работа, респ. действия на ръководителя следва да се третира като проява на дискриминация под някоя от формите, посочени в закона.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора на Г. Г. не се дължат разноски.

Следва да се присъдят направените разноски от М. М., които да понесе КЗД, а именно в размер общо на 1000 лв. заплатен адвокатски хонорар при първоначалното разглеждане от АССГ- 500 лв. и пред ВАС- 500лв. Направеното възражение за прекомерност, по арг. от чл.8 , ал.3 от Наредбата № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, и предвид фактическата и правна сложност на спора /значителен обем документи, проведени съдебни заседания, инстанционен контрол от ВАС/, съдът намира за неоснователно.

Доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение от С. Д. няма по делото /представени са само пълномощни, договор за правна защита и съдействие от 9.12.2019г – л. 53 от дело № 1055 / 2020 на ВАС, в който е отбелязан само договорен хонорар, а в графата платена сума е посочено 0 лева, а в представеното копие от платежно нареждане на л.100 от делото на ВАС № 1055 / 2020г като наредител е вписан НМУ, а не С. Д. в лично качество./ Ето защо не следва да ѝ се присъжда адвокатски хонорар.

Не следва да се присъждат внесените от М. М. и С. Д. държавни такси, тъй като по арг. от чл. 75, ал.2 от ЗЗДискмр. за производствата пред съд по този закон не се събират държавни такси, а разноските са за сметка на бюджета на съда.

Заинтересованата страна М. С. не претендира разноски.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 372/21.09.2018г на Втори постоянен специализиран заседателен състав към Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, постановено по преписка №351/2016г. и *допълващото го* Решение № 442 от 31.07.2019г по преписка № 351/ 2016г В ЧАСТТА, с която

УСТАНОВЯВА, че М. К. М., в качеството ѝ на директор на Национално музикално училище “Л. П.” в процесния период, с адрес: [населено място], [улица], е извършила пряка дискриминация по признак „синдикална

принадлежност” спрямо Г. С. Г.-Р., с адрес на призоваване: [населено място], ул. „Н. - Д.” № 6, ет. 3, ап. 9, с определянето ѝ на по-ниско трудово възнаграждение за длъжността „старши учител“ в сравнение с това на останалите ѝ колеги на същата длъжност, притежаващи също като нея ОНС доктор и/или Първа ПКС в периода от ноември 2016г до 17.07.2017г с което е нарушила забраната по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр.

НАЛАГА на основание чл. 78, ал.1 от ЗЗДискр. на директора на Национално музикално училище “Л. П.” в процесния период, М. К. М., с адрес: С., [улица], наказание глоба в размер на 1000 (хиляда) лева за извършването на установената с настоящото решение пряка дискриминация.

УСТАНОВЯВА, че С. Б. Д., в качеството ѝ на директор на Национално музикално училище “Л. П.”, с адрес: [населено място], ул. „О.” № 17, е извършила преследване по смисъла на § 1, т. 3, б. “а” от ДР на ЗЗДискр. по отношение на Г. С. Г.-Р., с адрес на призоваване: гр. С., ул. „Н. - Д.” № 6, ет. 3, ап. 9 изразяващо се в поддържане на по-ниско по размер основно трудово възнаграждение за длъжността „старши учител“ в сравнение с другите старши учители с ОНС доктор и/или Първа ПКС за периода от 17.07.2017г до 28.02.2018г и с определянето на по-ниско по размер основно трудово възнаграждение за длъжността „главен учител“ считано от 1.03.2018г.

НАЛАГА на основание чл. 78, ал.1 от ЗЗДискр. на директора на Национално музикално училище “Л. П.”, С. Б. Д., с адрес: [населено място], [улица], наказание глоба в размер на 1000 (хиляда) лева за извършването на установената с настоящото решение дискриминация под формата на преследване.

НАЛАГА на основание чл.76, ал.1, т.1 от ЗЗДискр на директора на Национално музикално училище “Л. П.”, С. Б. Д. принудителни административни мерки с оглед преустановяването на установената пряка дискриминация във връзка с нарушението на чл.14, ал.1 от ЗЗДискр., както и за отстраняване на му последици, като ѝ ПРЕДПИСВА да изравни занаяпред от връчването на настоящото решение индивидуалното основно трудово възнаграждение на жалбоподателката Г. С. Г.-Р., заемаща длъжността „главен учител”, с това на останалите ѝ колеги, заемащи същата длъжност и имащи същите квалификации.

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл.67, ал.2 от ЗЗДискр на директора на Национално музикално училище “Л. П.”, С. Б. Д. 30 /тридесет/ дневен срок от връчване на настоящото решение, в който да предприеме мерки за изпълнението на дадените с решението предписания и да уведоми Комисията за защита от дискриминация за изпълнението.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Г. С. Г.-Р., в частта с оплакването за определянето ѝ през годините диференцирано заплащане и награди, поради изричния отказ на процесуалния представител в последните две открити заседания по преписката (на 17.04.2018 г. и 29.05.2018 г.).

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Г.-Р. срещу *Решение № 372/21.09.2018г* на

Втори постоянен специализиран заседателен състав към Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, постановено по преписка №351/2016г. и *допълващото го Решение № 442 от 31.07.2019г* по преписка № 351/ 2016г в ЧАСТТА с която

УСТАНОВЯВА, че С. Б. Д., с адрес: [населено място], [улица] лично качество не е извършила нарушение на ЗЗДискр., спрямо Г. С. Г. - Р., с адрес на призоваване: [населено място], ул. „Н. - Д.” № 6, ет. 3, ап. 9.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на Г. С. Г.-Р., в частта с оплакването, че необявяването публично на процедура по израстване в длъжност в процесния период представлява нарушение на ЗЗДискр. спрямо нея.

УСТАНОВЯВА, че М. В. С., главен счетоводител в Национално музикално училище “Л. П.“ не е извършила нарушение на ЗЗДискрм спрямо Г. С. Г.-Р..

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на М. К. М. на осн. чл.143, ал.1 АПК разноски в размер на 1000 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

съдия: